

[ivica grgic](#)

KOINCIDENCIJA ILI VELIKOSRPSKI PROJEKT

Dvadeset godina od međunarodnog priznanja Republike Hrvatske i petnaest godina od završetka rata, Hrvatska je suočena sa vjerojatno najtežim testom njenih institucija, i to prije svega institucija nacionalne sigurnosti, političkih subjekata ali i cjelokupne hrvatske javnosti. Intenzitet, kao i značaj događaja koji su uznemirili hrvatsku javnost, a napose branitelje, kako u Republici Hrvatskoj, tako i u Bosni i Hercegovini u proteklih nekoliko mjeseci zavrjeđuje pomnu analizu, ne samo zbog reakcija javnosti, već prije svega poradi mogućih posljedica tih događaja na hrvatsko društvo i budućnost Republike Hrvatske.

Opći je dojam kako svi ti događaji iznenađuju institucije Republike Hrvatske te da su reakcije najblaže rečeno neadekvatne, nepravovremene, a po mišljenju velikog dijela hrvatske javnosti nevješte, pogrešne i bez pozitivnih učinaka. Sve to ukazuje da se institucije tim događajima ne bave na pravi način, odnosno da nema sustavnog praćenja događaja i pojava, njihovog analiziranja, projekcija budućih događaja te planskog djelovanja sa ciljem sprečavanja negativnih posljedica po Republiku Hrvatsku i po cjelokupno hrvatsko nacionalno biće. Sve to nestalo je sa odlaskom prvog Predsjednika RH dr. Franje Tuđmana.

Premisa ove sažete analize ogleda se u pitanju koje vjerujem većina sudionika Domovinskog rata intenzivno postavlja sebi, a u proteklih nekoliko mjeseci ova enigma postaje sveprisutna i cijelom hrvatskom biću :

„Da li su politički procesi nakon raspada bivše Jugoslavije u ovom dijelu Europe završeni i ako nisu koji će biti njihov krajnji ishod ? “

Oko odgovora na ovo pitanje ne moramo se svi složiti, no uvjeren sam, a to braniteljski prosvjedi i dokazuju, da je za sve branitelje u RH kao i BiH neupitno da Republiku Hrvatsku nitko i ništa ne smije ugroziti. Također sam uvjeren da cjelokupna braniteljska populacija, a i većina hrvatske javnosti, ne dvoji oko toga da Hrvatima u BiH Republika Hrvatska mora pružiti nedvosmisleni potporu za ostvarenje punopravne jednakopravnosti te jačanju hrvatskog nacionalnog bića u BiH.

Stabilnost i sigurnost Hrvatske izravno je povezana sa političkom pozicijom, stabilnošću, brojem i snagom Hrvata u BiH.

Suštinsko pitanje više nije prepoznaje li to hrvatska javnost, već prepoznaju li to institucije RH kao i politički subjekti u RH i politički subjekti hrvatskog naroda u BiH. Više je nego očigledno da je to javnost u RH prepoznala te da je samo pitanje dana kada će to prepoznati te na isti način reagirati i hrvatska ali i bošnjačka javnost u BiH. Za ne vjerovati je da to nisu prepoznali oni najodgovorniji i najupućeniji u institucijama, ili samo žele ostaviti dojam da su neupućeni, no o tome ćemo nakon što poredamo

činjenice u mozaik političke zbilje u, kako to „veliki meštri“ ove „igre na šahovskoj ploči“ vole ponavljati, regionu Balkana. O tome je u svom intervjuu Hrvatskom listu (broj 335 od 14 veljače 2011) govorio i Slaven Letica spominjući tajni Memorandum SANU-a iz 1997. godine, a u kontekstu instrukcija o popisu stanovništva u regiji.

Interludij, odnosno poveznica između dva čina velikosrpskog rekvijuma svakako je ostavka Predsjednika Vlade RH Ive Sanadera čiji je cilj uzdrmati HDZ, vodeću političku snagu u RH. Nedugo nakon toga novi lider HDZ-a, Jadranka Kosor, naizgled pod pritiskom javnosti otvara cijeli niz afera koje su krajnje kompromitirale HDZ, što cjelokupna javnost doživljava kao obračun sa kriminalom i korupcijom, no selektivan pristup događajima i počiniteljima to negira. Rezultat takvog procesa svakako u konačnici biva pozitivan, ali u početnoj fazi donosi političku nestabilnost i kod ekonomski jačih i politički stabilnih zemalja, što hrvatska na žalost svih nas još uvijek nije. Posljedica ove političke nestabilnosti je bavljenje samim sobom, napose političkih aktera kako pojedinaca tako i stranaka u cijelosti, bez mogućnosti adekvatne reakcije na izvanjske procese, te prepuštanje vanjske politike, a posebno politike u „regiji“, novim snagama i pojedincima što u našem konkretnom slučaju znači Predsjedniku RH Ivi Josipoviću.

Ulazak u završnu fazu procesa koji se vode u Den Hagu protiv generala HV (Ante Gotovine, Mladena Markača i Ivana Čermaka) koje tužiteljstvo tereti za zločinački pothvat etničkog čišćenja teritorija RH tijekom i poslije operacije Oluja, kao i šest čelnika Hrvata u BiH tijekom Domovinskog rata (Jadranko Prlić, Slobodan Praljak, Bruno Stojić, Milivoj Petković, Valentin Ćorić i Berislav Pušić), a koje haško tužiteljstvo teret za udruženi zločinački pothvat sa RH u pokušaju anektiranja dijelova teritorije BiH, te u tu svrhu etničkog čišćenja dijelova BiH od nehrvatskog stanovništva, pokrenuo je odnosno ubrzao cijeli niz događaja koji nikako nisu puka koincidencija već pomno planirani scenarij. Presude u ova dva iznimno značajna slučaja pred haškim tužiteljstvom, ukoliko budu prihvaćene pravne konstrukcije tužitelja, uzdrmati će hrvatsku državnost i vjerojatno usporiti put ka EU. To je primarni cilje ova dva procesa, a sekundarni i ne manje značajan je abolirati Srbiju, odnosno krnju Jugoslaviju a kasnije Srbiju i Crnu Goru od bilo kakve odgovornosti za agresiju na dvije međunarodno priznate države Republiku Hrvatsku i Bosnu i Hercegovinu (Javnosti je poznata nagodba Carle del Ponte sa srbijanskim ministrom vanjskih poslova Goran Svilanovićem o zaštiti tajnosti dokumenata Srbije koji su dokazivali umješnost Srbije u agresiji na RH i BiH) .

Uvidjevši pravi trenutak, srbijansko pravosuđe pokreće planirane i pripremljene procese (koji su pripremani još u vrijeme agresije na RH (Veljko Marić, Tihomir Purda i još preko četrdeset branitelja Vukovara), a čija je svrha amnestirati odgovornost Srbije za zločine u Vukovaru, odnosno agresiju na RH. Istovjetni scenarij primjenjen je i na primjeru Bosne i Hercegovine (slučajevi Ilije Jurišća i Ejuba Ganića i najnoviji gen. Jovana Divjaka koga se želi kazniti i kao izdajnika srpstva). Svi ovi slučajevi vezana su za početak rata u BiH a optužnice ih terete za napade na pripadnike JNA i koji su po navodima srbijanskog tužiteljstva uzrokovali rat u BiH. Sličnost ova dva slučaja u BiH sa slučajevima Marić i Purda odviše je velika da bi bila puka koincidencija.

Istovremeno, pod pritiskom međunarodnih subjekata ili svjesno i svojevolumno, hrvatsko pravosuđe pokreće istražne radnje protiv Tomislava Merčepa, Vladimira Šeksa, Ivana

Vekića i drugih istaknutih osoba iz 1991 godine u organizaciji obrane RH. Pripremljene optužnice srbijanskog pravosuđa, pa čak i međunarodne tjeeralice protiv ne malog broja branitelja koji nisu obnašali više zapovjedne dužnosti u početku agresije na RH u postrojbama HV aktivirane su paralelno. Institucije RH skrivale su te optužnice od branitelja te sada rezultiraju uhićenjima istih kao u slučaju Purda ili saslušanjima pa čak i pokretanjem istražnih postupaka na teritoriji RH od strane srbijanskog pravosuđa. Paradoksalno u svim ovim slučajem je to da Srbija kao izravni sudionik rata na prostoru bivše Jugoslavije nema ovlasti procesuirati državljane drugih zemalja za događaje koji su se dogodili na teritoriju tih drugih zemalja, a apsurdno u cijeloj toj situaciji da nije niti pokušala uhapsiti i procesuirati najvećeg zločinca Ratka Mladića (Državljanina Srbije i pripadnika Vojske Jugoslavije kasnije Srbije i Crne Gore koji je cijelo vrijeme rata primao plaću iz Srbije i za svoje postupke odgovarao službenom Beogradu, već su njene institucije aktivno sudjelovale u njegovom skrivanju.) i druge osumnjičene za ratne zločine koji se skrivaju na teritoriju Srbije.

Nije vidljivo da institucije RH ove slučajeve dovode u jedan kontekst, te je prirodno da onda i ne traže svrhu niti cilj tih postupaka, a alternativa je da ih dio institucija uviđa, ali svjesno sudjeluje u njima. Svrha i cilj ovih postupaka srbijanskog, no na žalost i hrvatskog pravosuđa, Bogu hvala postala je potpuno jasna ne malom broju hrvatskih domoljuba i intelektualaca pa sve odlučnije i energičnije ukazuju na nju. Cilj ovih aktivnosti je okriviti Hrvatsku za izbijanje rata u Hrvatskoj te amnestirati Srbiju i velikosrpsku politiku Slobodana Miloševića od svake odgovornosti za agresiju na RH. Izjava Amnesty Internationala kako je uzrok rata u Hrvatskoj proglašenje neovisnosti RH samo je vjetar u jedra ovom novom zločinačkom projektu.

Paralelno sa ovim događanjima u Republici Hrvatskoj započinje i nova faza političkog djelovanja u BiH, a nakon što je Republika Srpska uz svesrdnu pomoć HDZ BiH, kroz 15 godina nakon Daytonskog sporazuma odolila nevještima pokušajima Bošnjaka u njenom ukidanju. Strategijska pogreška politike RH prema BiH ogleda se, ne samo nedovoljnom inzistiranjem na povratku Hrvata protjeranih iz RS-a, u sustavnom nastojanju da što veći broj Hrvata upravo iz tog dijela BiH trajno nastani u RH, a što je pomoglo političkom vodstvu Srba u BiH da onemoguće povratak prognanih Hrvata i Bošnjaka na strateški najznačajnije područje Bosansku Posavinu. Jednovremeno, mudra i pokvarena srbijanska politika uporno insistira i uspijeva realizirati povratak Srba, na za njih strateški značajna područja Drvara i Bosanskog Grahova. Sačuvavši teritorijalnu cjelovitost RS-a (koja zbog etničkog sastava Distrikta Brčko nije upitna ni zbog njegovog postojanja) i njenu povezanost sa Srbijom, a po zaključcima SANU-a, osigurani su ključni uvjeti za nastavak procesa koji treba proširiti granice Srbije na RS u BiH te na taj način kompenzirati gubitak Kosova, ali i stvoriti preduvjete za konačnu realizaciju Garašaninovog Načertanja.

Razmatrajući mogućnosti i opcije realizacije tog plana SANU je zaključila, a na temelju iskustva iz perioda 1992-1995 godine, da za podjelu BiH Srbi moraju imati saveznika. Nedvojbeno da saveznik za podjelu ne mogu biti bošnjačka politika i bošnjački narod koji želi očuvati BiH, pa je logično da to u takvim okolnostima to mogu biti samo Hrvati.

Provodeći analizu hrvatskog nacionalnog i političkog bića u BiH zaključili su da je zbog nejednakopravnog položaja Hrvata u BiH njih više od 70 % uvjereni da je treći entitet

jedini pravi oblik uređenja BiH koji će dugoročno zaštititi hrvatske nacionalne interese. Drugi zaključak, posljedica je pomnog analiziranja stavova Hrvata u Zapadnoj Hercegovini. Analiza je pokazala da više od 80 % istih želi entitet, ali i podjelu BiH. U slučaju stvaranja hrvatskog entiteta koji bi uključio sva većinska hrvatska područja u BiH većinska volja u tom entitetu bila bi za očuvanje BiH, te s toga hrvatski entitet u BiH koji odgovara interesima velikosrbijanske politike ne smije uključivati područja Posavine i Središnje Bosne. Konačni zaključak: Ako hrvatski entitet u BiH bude samo na području Hercegovine, veći zagovornici podjele BiH a time i „veći krivci za podjelu BiH“ biti će Hrvati. Kao posljedica tih zaključaka u iščekivanju izbornog procesa u BiH, a pred ustavne promjene koje moraju biti iskorištene za stvaranje uvjeta za podjelu BiH pokrenut je proces priprema za podjelu BiH.

Savezništvo srpske i hrvatske politike u BiH u nakani podjele BiH moguće je samo kroz najveću hrvatsku političku stranku u BiH, HDZ BiH koja je na prethodnim izborima posrunula te kojoj je bila potrebna pomoć u izbornom procesu. Ta pomoć osigurana je ne samo kroz financiranje kampanje HDZ-a BiH već i u vidu konkretne pomoći u pripremama za izborni proces (Beogradski G-17 ustupio program opremu i obučio ljude HDZ-a BiH za metodu izborne prevare i manipulacije biračima u izbornom procesu, koja je i primjenjena u izbornom procesu), a i nakon izbora konkretnom pomoći Milorada Dodika Draganu Čoviću i HDZ-u BiH u konstituiranju vlasti. Takav postupak Dodika zasigurno nije posljedica iskrenog htijenja potpori Hrvatima, što je vidljivo iz odnosa prema Hrvatima u RS-u, već potpora strateškom savezniku Draganu Čoviću i stranci koju je on tijekom svoje vladavine potpuno pokorio, te preko koje vješto manipulira hrvatskim narodom u BiH.

Obzirom na značaj Republike Srpske u realizaciji ovog projekta vrlo je značajna uloga Milorada Dodika, odnedavnog Predsjednika RS i prijašnjeg premijera koji je za šest godina vladavine u RS od političkog marginalca izrastao u vođu srpstva u BiH. Potpora Predsjednika Srbije Borisa Tadića (čiji otac akademik Ljubomir Tadić smatra da krajina nije definitivno izgubljena, a Predsjednik je pokreta za zajedničku europsku državu Srbiju i Crnu Goru) tom novom vođu srpstva u BiH nije bila ograničena samo na pomoć u izornoj kampanji već se ona nastavlja osiguravanjem potpore njegovog „prijatelja“ Predsjednika RH Ive Josipovića sa ciljem stvaranja privida potpore službene politike RH onome što Dodik radi u RS-u. Potpora SANU-a, tom novom vođu kontinuirano je na raspolaganju, a ogleda se i u nazočnosti Emila Vlaskića u njegovom kabinetu (svojevremeno zagovornika pa i savjetnika Slobodana Miloševića) kao potpredsjednika RS-a iz reda hrvatskog naroda.

Ustavne promjene u Bosni i Hercegovini koje su planirane u narednom mandatu (naredne četiri godine) trebaju osigurati mogućnost odcjepljenja RS od BiH, a srbijanska vanjska politika pritiskom na RH konstitutivnost Srba u RH. U sklopu ovog projekta, jedan od ciljeva srbijanske vanjske politike je zaustaviti ulazak Hrvatske u EU te na taj način, a po realizaciji prethodna dva cilja ostaviti otvorenu mogućnost daljnjeg napredovanja ka konačnom cilju : STVARANJU VELIKE SRBIJE

ARGUS